

เรื่องเล่าคดี “ขอพี่ด้มกลับมา”

สวัสดีครับ เพื่อนๆพี่น้องชาว รพ.ค่ายสุรนารี ที่รักทุกท่าน กระผม พ.ต. ฉกาจ พรหมดีสาร ผบ.ร้อย.พล.สร.รพ.ค่ายสุรนารี ตัวแทนกองร้อยพลเสนารักษ์ ขอนำเหตุการณ์สำคัญ ซึ่งกระผมประทับใจ และไม่เคยมิ มาเล่าสู่สมาชิกชาว รพ.ค่ายสุรนารี ทุกท่านในที่นี้ได้รับฟังกัน ในหัวข้อเรื่อง “ขอพี่ด้มกลับมา” ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้บริการกับลูกค้าภายใน ของ รพ.ค่ายสุรนารีท่านหนึ่ง เหตุการณ์จะเป็นเช่นไร กระผมขอเชิญพวกเราทุกคนติดตามรับฟังได้แล้วครับ.....

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ตรงกับวัน เสาร์ ที่ ๑๐ มิ.ย. ๔๕ เหตุเกิดที่กองร้อยพลเสนารักษ์ รพ.ค่ายสุรนารี ในวันนั้นหลังจากที่กำลังพลทุกคนได้ร่วมกันร้องเพลงชาติ เพื่อแสดงความเคารพ ต่อสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผบ.ร้อยฯ ได้มีการอบรมชี้แจงกำลังพล ให้ตระหนักถึง กฎระเบียบวินัยต่างๆ ของพลทหาร เมื่อฟังคำชี้แจงแล้ว ทหารทุกคนได้แยกย้ายกันไปทำงาน เพื่อทำความสะอาดเขตสุขาภายในกองร้อยตามที่ ผบ.ช. ได้มอบหมายว่า

ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ หรือที่เพื่อนๆทหาร เรียกกันว่า พี่ด้ม ก็ได้รับมอบหมายให้ไปทำความสะอาดบนโรงนอน พร้อมกับเพื่อนอีก ๔ นาย โดย ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ รับผิดชอบในการทำความสะอาด พัฒมคิด เพดาน ส่วนเพื่อนๆที่เหลือ บางคนก็กวาดถูพื้น บางคนก็ทำความสะอาดขอบหน้าต่าง ในขณะที่ ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ ทำความสะอาดมาถึงพัฒมตัวสุดท้าย เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อมีเสียงตะโกนจากเพื่อนทหารคนหนึ่ง ร้องขึ้นว่า “ช่วยด้วย ไอ้ด้มถูกไฟดูด” เมื่อสิ้นเสียงพูดดังกล่าว ร่างของด้ม ก็ร่วงลงมาจากบันได ที่ขึ้นไปเช็ดทำความสะอาดพัฒม ลงสู่พื้นโรงนอนอย่างรวดเร็ว เพื่อนๆ รอบข้างที่ช่วยกันทำความสะอาดอยู่เห็นเหตุการณ์ จึงช่วยกันเข้าไปช่วยเหลือปฐมพยาบาล พร้อมกับตะโกนบอกสิบเวรว่า “จำครับ ไอ้ด้มถูกไฟดูด” จำสมบุรณ์ นายสิบเวรประจำวันได้เข้ามาดูเหตุการณ์ พบว่า ด้มนอนหมดสติไม่รู้สีกตัว จึงสั่งให้เพื่อนทหารช่วยกันช่วยกันอุ้มด้มไปขึ้นรถกระบะของนายสิบเวร ซึ่งจอดอยู่หน้ากองร้อย แล้วนำตัว ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ หรือ ด้ม ไปส่งที่ห้องฉุกเฉินของ รพ.ค่ายสุรนารี ในทันที

ที่ห้องฉุกเฉินขณะนั้น เป็นเวลากว่า ๑๐ โมงเศษๆ ที่ข้าฯ ได้รับรายงานเหตุการณ์ จากนายสิบเวรฯ ว่ามีทหารถูกไฟฟ้ดูด จึงรีบเดินทางมาดูอาการ ภาพที่พบเห็นในขณะนั้น คุณหมอ คุณพยาบาล และ จนท.ห้องฉุกเฉิน กำลังทำการปั๊มหัวใจ เพื่อช่วยชีวิต ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ อย่างรีบด่วน มีเสียงพยาบาลคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “ญาติคนไข้ กรุณารอคำนอกก่อนนะค่ะ ขอเวลาให้คุณหมอได้ทำงานอย่างเต็มที่” เมื่อข้าฯได้ยินเสียงบอกเช่นนั้น ข้าฯ จึงออกไปยืนรอฟังอาการอยู่ด้านนอก ด้วยความใจจดใจจ่อ หลังจากนั้นประมาณ ๑๕ นาที มีพยาบาลท่านหนึ่ง ออกมาบอกกับ ข้าฯ ว่า “ตอนนี้คุณหมอได้ช่วยในเบื้องต้นแล้ว แต่ผู้ป่วยมีอาการสาหัสมาก ยังไม่รู้สีกตัว จะย้ายผู้ป่วยจากห้องฉุกเฉิน ไปยังห้องไอซียู เพื่อดูแล และ รักษาอาการต่อไป”

ข้าฯ เริ่มมีความกังวลมากขึ้น สับสนไปหมด คิดอะไรไม่ออก เพราะ (ไม่เคยเกิดเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน) และเป็นห่วงอาการของด้ม ได้แต่ภาวนาขอให้น้องด้มจงปลอดภัย ด้วยเทิด

เมื่อข้าฯ ตั้งสติได้จึงรีบแจ้งให้ ผบ.ช. ตามลำดับชั้นได้ทราบถึงเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น พร้อมกับแจ้งนายสิบเวรฯ ให้ประสานไปยังญาติของ ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ หรือน้องด้ม ได้รับทราบทันที

ต่อมาที่หน้าห้อง ไอซียู เวลาประมาณ ๑๒๓๐ น. ระหว่างที่ข้าฯ กับเพื่อนทหาร รอฟังอาการของตั้มอยู่นั้น ได้รับมอบจาก จนท. ห้องไอซียู ว่าคุณหมอ พงษ์จรัสฯ กำลังเข้าไปดูอาการของตั้ม เพื่อตรวจ รักษา ช่วยชีวิต อย่างเต็มที่ คุณหมอใช้เวลาตรวจประมาณ ๑๕ นาที จึงออกมา ข้าฯ ได้เข้าไปสอบถามอาการของตั้มกับคุณหมอ จึงได้รับทราบว่า ขณะนี้อาการของตั้มถือว่าสาหัส ยังไม่รู้รู้สึกตัว ความดันโลหิตต่ำ การเต้นของหัวใจไม่ปกติ คงต้องใช้เวลา คุณหมอรักษาเต็มที่ และคิดว่าน่าจะพอเอาไว้ได้อยู่ เมื่อได้ฟังคุณหมอพูดดังนั้น ข้าฯ ก็เริ่มมีความหวัง และสบายใจขึ้นเล็กน้อย ข้าฯ ได้เข้าไปเยี่ยมดูอาการของตั้ม หลังจากที่พูดคุยกับหมอแล้ว เห็นตั้มนอนหมดสติ รอบตัวเต็มไปด้วยเครื่องช่วยชีวิต และมีพยาบาลเวรตรวจเช็กอาการสำคัญ อยู่อย่างใกล้ชิด ข้าฯ ได้ฝากคุณพยาบาลขอให้ช่วยดูแลอาการของตั้ม และหากต้องการสิ่งใด ขอให้บอกด้วย ข้าฯ ได้จับตัว ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ พร้อมกับพูดในใจว่า “ตั้มเองเองต้องไม่เป็นอะไรนะ ดันเร็วๆ ทุกคนรอเก้ออยู่”

ต่อมาเวลาประมาณ ๑๔๓๐ น. ญาติของตั้ม ซึ่งมีคุณพ่อ , คุณแม่ และภรรยาของตั้มได้เดินทางมาถึงที่ห้อง ไอซียู ข้าฯ ได้ให้การรับรอง และพาเข้าเยี่ยมดูอาการของตั้ม หลังจากเข้าเยี่ยมดูอาการของตั้มแล้ว ทุกท่านส่วนใหญ่เข้าใจ และพึงพอใจที่ ผบช. คุณช่วยเหลือเป็นอย่างดี มีเพียงภรรยาของตั้ม ซึ่งขณะนั้นตั้งครรภ์ได้ประมาณ ๓ เดือน ที่ดูเจ็บซึมผิดปกติ ไม่พูดจาใดๆ ทำให้ข้าฯ ไม่สบายใจ และเข้าใจถึงความรู้สึกของภรรยาตั้ม ที่เป็นห่วงสามีได้เป็นอย่างดี

วันที่ ๒-๓ ของการรักษาพยาบาลที่ห้อง ไอซียู อาการของตั้มยังคงเหมือนเดิม คือ นอนหลับไม่รู้รู้สึกตัว ไม่มีใช้ ความดันเริ่มเป็นปกติ ซึ่งในขณะที่ตั้มนอนป่วยไม่รู้รู้สึกตัวนั้น ผู้ที่เฝ้าคอยและรอดูอาการของตั้ม อย่างใจจดใจจ่อ นาฬิกาต่อนาที คือ คุณพ่อ , คุณแม่ , ภรรยาของตั้ม เพื่อนๆ ญาติๆ ทุกคน และ ผบช. ในกองร้อย ที่มีความใกล้ชิดกับตั้ม ต่างภาวนา ขอให้ตั้มปลอดภัย หายป่วย และรู้สึกตัวโดยเร็ว ทั้งนี้เนื่องจากตั้มเป็นคนที่มีความผูกพัน กับเพื่อนๆ และ ผบช. ในกองร้อยเป็นอย่างมาก ด้วยอุปนิสัยสสสสเป็นคนใจดี ชอบช่วยเหลือเพื่อนๆ และ ผบช. ทุกคน ตั้มมีความสามารถพิเศษอะไรบ้าง เช่น เป็นช่างตัดผมฝีมือดีของเพื่อนๆ และพี่จ๋า , เป็นจนท.ร้านค้า (PX) ของหน่วย ที่พร้อมเปิดให้บริการกับสมาชิก เมื่อร้องขอ , เป็นช่างซ่อมเครื่องมือคนสำคัญของกองร้อยฯ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ สร้างความผูกพัน เพื่อนๆ และ ผบช. ผลัดกันขึ้นไปเยี่ยม และให้กำลังใจตั้ม ตลอดเวลา ในขณะที่นอนรักษาตัวอยู่ที่ห้อง ไอซียู

ต่อมาในวันที่ ๔ ของการรักษา ความหวังของพวกเราทุกคนที่เอาใจช่วย ก็เริ่มมีความหวังเล็กๆ ว่าตั้มต้องไม่เป็นอะไร เมื่อได้รับทราบจาก จนท. พยาบาลเวรว่า ตั้มเริ่มรู้สึกตัวบ้างเล็กน้อย มีการตอบสนอง เมื่อคุณหมอหยิกที่กล้ามเนื้อแขน ขาแต่ยังไม่ลืมตา ทุกคนที่ได้ยินข่าวเช่นนั้น เริ่มสบายใจมากขึ้น โดยเฉพาะ ภรรยาของตั้ม ซึ่งมาเยี่ยมและเฝ้าดูอาการที่หน้าห้อง ไอซียูตลอดทั้งวัน มีหน้าตาที่คลายความกังวล และเริ่มยิ้มได้ตามปกติ กระบวนการต่างๆ ทางด้านจิตใจได้ถูกระดมสมองขึ้นมาอีกครั้ง (จากญาติของตั้ม และ จ่าถนอม จ่ากองร้อยฯ ซึ่งทุกคนทราบดีว่า เป็นคนเชื่อในสิ่งที่เรามองไม่เห็น) การไปบนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ใน โรงพยาบาลและคุณย่าโม ที่ชาวคนโคราชเคารพนับถือ ให้ช่วยให้น้องตั้มหายขึ้นโดยเร็ววัน สร้างความสบายใจให้กับญาติ , เพื่อนๆ ล้ ผบช.ทุกคน

วันที่ ๕ คุณหมอ พงษ์จรัสฯ ก็บอกข่าวดี กับข้าฯ ว่า ส.ต. อติสรณ์ นิลสันเทียะ อาการตอนนี้ เริ่มรู้สึกตัวแล้ว มีอาการตอบสนองต่อแสงไฟ ลืมตาได้เองเป็นบางครั้ง ไม่มีใช้ ความดันเป็นปกติ คงใช้ระยะเวลาสัก ๒ – ๓ วัน น่าจะกลับเข้าคืนสู่ สภาวะปกติ ถือว่าพ้นขีดอันตรายแล้ว

ทุกคนเมื่อทราบข่าวเช่นนั้นก็ดีใจ สมกับที่เฝ้ารอคอย และเอาใจช่วยตลอดมา หลังจากนั้น ๒ วัน ต้มก็เริ่มรู้สึกตัว เริ่มพูดได้เล็กน้อย ท่ามกลางความดีใจของภรรยา และคุณพ่อ คุณแม่ อย่างเห็นได้ชัด

จากเหตุการณ์ที่ประสบพบมาในครั้งนี้ ข้าฯ ต้องขอขอบคุณ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ ของการช่วยชีวิตครั้งสำคัญ ในครั้งนี้ทุกท่าน โดยมีอาจลิ้มเลียนไคเลย เพราะหากในวันนั้น ถ้าพวกเรา ไม่มีการทำงานเป็นทีม เริ่มตั้งแต่ เพื่อนๆ ที่เห็นเหตุการณ์ ช่วยกันปฐมพยาบาล พร้อมทั้งสืบเวอร์ๆ ที่มีการเคลื่อนย้ายผู้ป่วยไปยัง รพ.อย่างรวดเร็ว และ จนท.ทุกท่าน ตลอดทั้ง ผบช. และญาติๆ ทุกคนที่ร่วมเป็นกำลังใจให้กับต้ม ในครั้งนั้น จน ส.ต. อติสรรค์ นิลสันเทียะ หรือ พี่ต้ม หายเป็นปกติ และปลดประจำการ และหลังจากนั้น ภรรยาก็คลอดบุตรเป็นผู้ชาย สมใจปรารถนา

“รวดเร็ว ปลอดภัย ได้คุณภาพ แบบองค์กรร่วม”